

дюдяна въ града ви, а вые сте ся испораскжсали на 30, 40 и 50; па и каквж печялж искате, като вмѣсто да потръсите сами всяко нѣчто на мѣсто-то му, а вые чякате да ви го донесе Синиюръ Аврамико или ходжя Кыркоръ, кой-то е извадилъ и душж-тж на стокж-тж що ви е донесълъ и продалъ на-крака. Ей така си купувать и продаватъ наши-ти тръговци хе! па само сѣдять та мыслятъ на борчеве-ты си и чясъ по-чясъ повлизвать за утѣшеніе кой въ кафе-то, кой въ кръчмж-тж или пакъ ако сж по-надалечь, едва гледать кой чясъ да ся надвечери за да затворять дюдяна, та да иджтъ у дома или у пріятеля на „гамъ-даатмаа“ съ шишенце-то и все така си го карать тѣ всякой день, доклѣ най-сѣтиѣ дойде единъ день, та или дюдянче-то или очи ся затворять и съ това ся свръшять и длъгове и мжжы, па и вснчкы мысли и гръжи за тѣхъ.

Това сжще-то е и съ наши-ты курбетчіе: абаджіе овчере, дюдгере и другы такывы работници или слугы, които зарѣжять кжцж и домъ, женж и дѣтца, та иджтъ по чуждинж ужъ на печялж, па непомыслятъ вече нѣкога за връщаніе у дома или божемъ за пращаніе нѣчто на свои-ты. А това происходи пакъ отъ тѣхжж-тж неврядность и незнаяніе друго нѣчто повече освѣнь единж нгжж или теслж, мотыкжж или гегж. Тин ходять по различни мѣста, като въ Сръбінж, Влашко, Анадолъ а особно въ Цариградъ, видвать различни мѣста и работы за поминъкъ, нъ тѣхъ е страхъ да оставять своя занаятъ, та да хванжтъ другж нѣкож работж, съ кожж-то бы могълъ да ся помине и по-лесно и по-добрѣ, па и въ малко врѣмя да спечяли пары та да ся завърне удома си, при свои-ты си; нъ наопаки, той освѣнь на неговый занаятъ не обръща погледъ на ничто друго, нито помышлява за другъ поминъкъ, за другъ занаятъ, за другж работж: зачто-то за него было срамотно и безчестно нѣчто да остави своя занаятъ. За примѣръ: единъ абаджія като отишълъ нѣкога си въ Цариградъ (гдѣ-то и сухо-то да хване чловѣкъ ще стане зелено), па като ся сврѣлъ въ нѣкой смръдливъ ханъ, и не помышлява вече нѣкога за излизаніе; нъ рѣкълъ еднажъ „сестрицелѣ нглицелѣ“, па — удри несмысленно по хылядо бода за парж, а кога дойде вечеръ, той не искаралъ ни за хлѣбъ! Дѣто ще ся рѣче, игла-та го вече оставила, а той ся не усѣща да ж остави, та да хване пакъ другж работж. Той